

05 A 2487

05

A

2487

(20.)

7

Q. B. V.

ECLOGA EVANGELICA
FEST. TRINITATIS

Quam

V. D.

SUB PRÆSIDIO

JO. FRID. MAYERI,

SS. THEOL. D. P. P. ORD.

P. P.

M. DANIEL HEINRICUS SCHACHT,
LUBECENSIS.

d. XII. Junii Ao. clō Isc LXXXVI. in Audit. Theol.

WITTENBERGÆ

Imprimebat MATTHÆUS HENCKELIUS, Acad. Typogr.

ECLOGA EVANGELICA
FEST. TRINITATIS

JO. FRID. MAYERI.

05 A 2487

JESU FORTUNANTE!

Qv. I.

Quis Nicodemus?

Nunquid frater Josephi Arimathæi? in hanc quidem sententiam inclinat *Jacobus Altingius* Vir accurati alias Judicii & multæ pariter lectionis in tract. Schiloh p. 308. locum ex Davide Ganzio allegans, quod *Josephus filius Gorionis Sacerdos*, qui vocatur *Josippon*, fuerit frater *Nicodemi filii Gorionis*, memorati in tract. *Talmudico Taanith*. quo autem Josepho notari Arimathæum his conjecturis nititur: cum à Ganzio Sacerdos asseratur; Sacro autem codice Arimathæus cognominetur, quod à יְהוֹשֻׁפֶן urbe *יעֲרֵאֵלִיָּהּ* & ipsi Samuelique Prophetæ communi patria, quæ ab *Évangelistis* sub fronte articulo aucta in *אֲרִימַתְיָא* abiit, deducendum foret. Istam autem, quæ inter fratres Nicodemum & Josephum intercescit, necessitudinem ulterius probare vult, quod uterque Jesu discipulus sed metu Judæorum admodum occultus, uterque ejus sepulchro adfuerit, uterque opulentus; quæ uberius cit. loc. explicata legas. Apud Talmudicos occurrit Viri nomen *Nakdimon*, quod à doctis non immerito redditur *Nicodemus*; quod vocabulum Græcum priori effingendo Judæis occasionem dedit, quamquam illud suum origine tradant & ad illud obtinendum sequentem fabulam recenseant, quam habet tr. *Taanith*.

A 2

fol.

ECLOGA AD EVANGEL.

fol. 19. 2. & ex versione B. Scheidii quam Msstam possideo, ita sonat: Tradiderunt Rabbini: Aliquando ascendentibus omnibus Israelitis ad festum solenne Hierosolymam, non suppetente eis aqua, quam biberent, ibat Nicodemus filius Gorion ad dominum aliquem dicens ad eum: commoda mihi duodecim receptacula aquarum fontanarum pro eis, qui ascendunt Hierosolymam, & ego tibi vicissim dabo totidem fontes plenos aquis; si autem tibi non dem, ecce ego in me recipio ne daturum tibi duodecim talenta argenti: præfigebatur ei tempus rei præstandæ: postquam advenisset præfixum illud tempus, nec tamen adhuc descendissent pluviae in tempore orationis matutinæ, mittebat vir ille aliquem ad Nicodemum, qui diceret ei: mitte mihi, aut promissas aquas, aut pecuniam quam mihi ex pacto debes. Remittebat ei Nicodemus aliquem, qui diceret: adhuc mihi tempus est toto die, quem ex pacto præfixi mihi. Circa meridiem iterum vir ille mittebat aliquem ei, qui diceret: mitte mihi aut aquas aut pecuniam, quam mihi ex pacto debes. Remittebat ei, qui diceret: adhuc mihi est mora in die sub tempus Minchæ circa ineuntem vesperam, hora circiter tertia vel quarta: mittebat denuo qui diceret: ei mitte mihi aut aquas aut pecuniam, quam ex pacto debes mihi, Cui ille remittebat, qui diceret: est mihi adhuc mora in die. Quo audito, subridens ille dominus, dicebat: toto anno non descenderunt pluviae & nunc descenderent. Ingressus ergo in balneum cum lætitia, jam quasi de certo obtenta illa pecunia sibi gratulabatur. Eo usque expectaverat Nicodemus ille, dum cum lætitia sua hic ingressus erat in balneum; tum ipse ingressus in domum

fan-

sanctuarii, quum dolens, obvelato capite, stans in oratione coram Deo in hæc verba erupisset: Domine mundi, manifestum & notum est coram te, me hoc non fecisse ad gloriam meam, neque ad gloriam domus paternæ; sed fecisse ad gloriam tuam, ut invenirentur aquæ adscendentibus Hierosolymam ad festa solennia. Quo dicto statim colligati erant cœli nubibus & descendebant pluviam, usque dum implerentur 12 illi fontes aquarum, & redundarent. Egresso domino illo è balneo Nicodemus è domo sanctuarii egressus, alter alteri occurrebat; tum Nicodemus ad Dominum illum dicebat: da mihi pretium aquæ superflue quod penes te habeo. Cui ille respondebat: certe scio Deum optimum maximum non condemnasse mundum nimis pluviis immisis, nisi tui causa, sed nunc habeo fiduciam adversus te, quod velim à te acceptam ferre pecuniam promissam, quia jam occidit sol; (quia præ nimium spissis nubibus eum nemo videre poterat:) & pluviam meis viribus descenderunt. Denuo Ergo Nicodemus ingressus in domum sanctuarii, obvelato capite, stans coram DEO in oratione, in hæc verba erumpebat: Domine mundi, notum fac, quod habeas dilectos in mundo tuo. Quo dicto, statim dispulsis nubibus, sol iterum se conspiciendum exhibebat. Ea ipse hora dicebat ad Nicodemum Dominus ille: nisi perforatis nubibus sol iterum apparuisset, habuissem fiduciam contra te, efferendi è manibus tuis, mihi à te promissam pecuniam.

Quo sane ex loco ingentes conjici divitiæ ejusdem viri possunt, cum magnam vim pecuniæ pro redimendis aquarum fontanarum receptaculis extemplo obulerit. Quod etiam probatur Tract. *Gittin* fol. 56. r. &

ELÖGA AD EVANGEL.

tanta opum frugumque copia eidem adscribitur, ut assumtis adhuc duobus aliis earundem facultatum dominis per 21. annos omnes Hierosolymitanos cives sustentare potuerit. Sic autem ex jam cit. *Scheidio* verba allegamus. Cum Vespasianus Hierosolymam obsidebat tres annos, erant in illa tres illi diuites, (1) Nicodemus filius Gorion, (2) Filius Kalbæ Sabuæ, & (3) filius Zizith Hakcæseth. Nakdimon filius Gorion ita dictus erat: quia נקרה perforatus ei erat sol propter ipsum: (Glossa legit נקרה perforatus erat, seu ex dispulsis nubibus ortus erat) &c. Habebant tres hi divites tantam commeatus copiam, ut unus eorum diceret ad Rabbinos: ego alam eos tritico & hordeo. Alter autem diceret: ego, quæ pertinent ad vinum & oleum suppeditabo. Tertius autem diceret: ego, quæ ad ligna pertinent, subministrabo &c. Habebant 3. illi divites tantâ copiam commeatus tritici, hordei, vini, & ligni; ut sustentare potuissent omnes cives Hierosolymitanos 21. annos.

Ceterum hoc nomen *Nicodemi* non ipsi proprium fuisse volunt, sed potius *Bonaj*, quem ipsi inter discipulos Christi numerant Judæi. Ita enim in tract. Sanh. c. 6. f. 43. 1. תר חמשה תלמידים היו לו לישו מתאי נקאי נצר tradiderunt Magistri nostri: quinque discipuli fuerunt ipsi Jesu, Matthai, Nakai, Nezer, & Boni & Todab. Quo nomine convinci posse putat *Altingius* cit. loc. p. 315. Nicodemum nostrum cum Nakdemon & Bonaj Talmudico convenire, ut unus asseratur. Non e- quidem movemur Judæorum rationibus & factis anno- rum computationibus, quibus hæc negatum eamus; cum

sa-

fatis constet difficiles quin etiam imperitissimos componendorum temporum artifices eosdem esse; multa etiam negari malitia & odio adversus Christum, ne quosdam profiteri de suis necessum habeant, qui Christo adhæserint: illis tamen argumentis utrumque nondum confici putamus & doctæ potius ignorantia accuratiorem Nicodemianæ familiæ cognitionem reservamus. Hisce autem lubentissime *Altingii* p. 308. subscribimus, quod *professione Pharisæus, ex primoribus Judæorum, Magister Israelis, membrum Synedrii summi &c.* Joh. 3. 1. 10. c. 7. 50. fuerit, & agnita veritate coelitus delapsa Christum quanquam timidiuscule Dominum salutarit Messiamque salutis unicum largitorem, postea ejusdem publicum suscepit patrocini-um Joh. 3. c. 7. 50. cum hæc, scriptura præeunte, salva veritate tutoque asserere liceat. Hac de causa quidam eum officiis orbatum dicunt opibusque & honoribus exutum; ceu ex *Luciano* de inventione corporis Sancti Stephani ex ore Gamalielis *Cornel. à Lapide* in Joh. c. III. p. 188. habet. *Cognoscentes Judæi illum (Nicodemum) esse Christianum, amoverunt eum è principatu suo & anathematizarunt eum, & de civitate exulaverunt. Tum ego Gamaliel quasi persecutionem pro Christo passum, sustuli eum in meum agrum, & alui & vestivi, usque ad finem vitæ ejus, & defunctum honorifice sepelivi juxta Dominum Stephanum.*

Qv. II.

*An Christianorum infantes non baptizati
condemnentur?*

Hanc quæstionem multi sibi movent & in illa decidenda cujusque religionis homines desudant. Pontificii maturæ misericordiæ hostes hic prorsus omnem
ipsis

ECLOGA AD EVANGEL.

ipsis salutem negant & cum sacri baptismatis fonte
 tincti non sint, regno cœlorum excludunt. Ita e-
 nim Angelicus Doctor suis dictus, *Thomas* part. 3. quæst.
 65. art. 4. scribit, *baptismum ad salutem necessarium esse, ne-
 cessitate simplici & absoluta*, quem ante magister senten-
 tiarum *Petrus Lombardus* dist. 1. lit. L. M. p. 294. rem di-
 lucidius exhibuit. *Si queritur, inquit, de parvulis, quæ
 ante diem octavum moriebantur, antequam fiebat circum-
 ciso ex lege, utrum salvarentur vel non? idem potest re-
 sponderi, quod sentitur de parvulis ante baptismum defun-
 ctis, quos perire constat.* Hæc autem postea *Gregorius de Va-
 lentia*, inepto satis *Clementis VIII. Papæ* iudicio Doctor Do-
 ctorum nuncupatus ceu *Adam. Conzenius* Lojolita V. Po-
 litic. I. habet, T. 4. in *Thomam* disp. 4. de Sacram. Baptismi
 qu. 3. puncto 4. pag. 85. plenissime approbavit, alibi
 autem de iisdem lenius sensit, uti habet *B. Dan-
 hauer*, *Museus* pag. 577. Approbavit quoque *Bellar-
 minus* L. 1. de sacram: baptismi cap. 4. ad exemplum
 Tridentinorum Patrum. In quo *Petrobustiani* *Henri-
 cianique* hæretici Pontificiis, ut in alis dogmatum
 Ecclesiæ Romanæ erroribus alii *Pseudo-Christiani* Do-
 ctiores præiverunt, dudum præluserunt, notante *B. Affel-
 manno* Syntagm. p. m. 816. A quibus orthodoxi merito
 dissentiunt & infantes hos salvari utique affirmant. 1. in-
 scriptura Vet. Foederis apertissimum habemus exemplum.
 Davidis enim filius ex impuro cum Bathseba concubitu
 prognatus 7. a nativitate die mortuus incircumcisu obijt
 adeoque nec sigillum foederis divini in corpore suo obtinu-
 it. Octavum enim a nativitate diem circumcisioni per-
 agenda fuisse consecratum sacrae litteræ satis docent.
 Qui ergo ante illum sunt defuncti, incircumcisi obierunt.

Nih-

Nihilominus David se ad filiolum certo esse venturum testatur 2. Sam. 12. 23. ad quem abire non desiderasset, si non sanctorum cœtui in cœlo insertum novisset. II. latro cum Christo cruci affixus Luc. 23. v. 43. vi promissionis Christi mortis suæ articulo, quo obiit, in cœlum abiit nondum baptizatus. Non enim baptizatus fuit, antequam in crucem ageretur, quia tum pœnitentia carebat, quæ autem destitutus adultorum nemo baptizari potuit. Neque post crucem, quia tum spiritum tam exhalavit; non in cruce, quæsi, ceu nonnullis visum fuit, aqua ex Christi latere profusa fuisset tinctus; quod ipse Suarez T. I. Disp. 26. qv. 49. confutat, vix, inqviens, *credibile est aquam tanto impetu è latere exiluisse, ut latronẽ attingeret, presertim si verũ est hunc latronem dextram Christi tenuisse, aquã vero de latere Christi sinistro manasse.* conf. B. Danhaw. Hodosoph. p. 997.

Nihil probat, quod baptismi defectus ab ipso compensatus fide fuerit. Nam & infantes fidem habent: ut ut autem ordinario cursu Spiritus sanctus per baptismum in illis fidem operetur, illis Deus, quos ante baptismũ recipit, extraordinarie spiritum S. confert, ut, quemadmodum in matris utero Johannem spiritu S. donavit Luc. I. qui genita in illis fide gratos Deo efficit liberos, sine quæ alias ipsi placere nemo poterit. Recte in hanc sententiam Meisn. scribit anthropol. disp. VII. qv. 1. §. V. *Statuunt orthodoxi, quod, sicut Deus Johannem Baptistam in utero materno fide donavit, ita eandem aliis Christianorum liberis à baptismo ob necessitatis casum exclusis conferat & sic ob meritum Christi fide apprehensum peccatum originale remittat eosq; æternum salvet.* At, inquis, absolute baptismus hominibus conferendus injungitur; quo non tincti non possint salvari: ita enim Christus Joh. 3. 5. *nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu, non potest ingredi in regnum Dei.* Observat optime B. Danhaw. hodof. p. 994. *exceptivam in hanc exponere*

ponentem resolvi debere. Nullus ἀβάπτιστος & introibit in regnum caelorum, ἀβάπτιστος & private, qui cum posset ac deberet baptizari, tamen consilium Dei adversus, semetipsum aspernatur. Nam ut negative accipiatur ac infinite de omni non baptizato simpliciter, id non permittit scopus Evangelii generalis, qui est consolatio. 2. scopus particularis colloqvii Christi, qui est elenchticus Pharisaismi, contemnitis Consilium Dei de baptismo. 3. Salvatoris limitatio. Marc. 16. 16. 4. Patris caelestis in infantes inclinatio & c. quæ l. c. uberius deducta invenies. Salvantur ergo infantes mortui, utut non baptizati: in cuius gratiam quoq; conferas Meisn. anthropol. Disp. 7. quæst. 1.

QV. III.

An & quid sit limbus puerorum?

Loquimur rem ex sententia Pontificiorum, qui affirmant illum dari & pro eo ceu pro aris ac focis depugnant. Dari eum omnes in universum sentiunt: descriptum eum accipe verbis Bellarmini l. 6. de amiss. grat. c. 2. sect. 28. locus, inquit, eorum (infantum) est carcer inferni, locus horridus & tenebrosus. Quatuor alias terræ interioris loca Pontificiis effinguntur, quæ damnatorum domicilia, quæque singula sibi destinatos complexa conservent diversis pœnis cruciandos: infernum, Limbum infantum, Purgatorium, Limbum Patrum, dicunt, quorum tria ultima meram esse fabulam certo asserimus, infernum autem hoc sensu Pontificiis effectum volumus dici, non ac ille nobis negetur, sed quod in terræ visceribus ponatur, cū terra peritura sit, infernus autem æternum duratures Matt. 25. v. 41. & 46. Liceat autem hæc domicilia ex penu Pontificio figmentis mendacissimis & impietatibus plenissimo describere. Sic autem Sebastianus Barradius Jesuita (eruditionis quidem non contemnendæ laudibus clarus, istam autem gloriam anili sapius & deridenda superstitione ma-

cu-

culans, de quib. *Philipp. Alegambe* in Biblioth. scriptorum societ. Jes. in Vita ejus: qui in perpetuum ejus honorem hæc recitasse vult videri) in Concord. Evangel. Tom. 3. .L4. c. 5. hanc rem conficit. *Sunt, inquit, in visceribus loca quatuor, ut docent Theologi. Insimus locus tartarus est, in quo flammis sempiternis damnati cruciantur. Secundus propinquior tartaro infantium carcer, quorum maculam originalem baptismi salutaris aqua non eluit. Tertius purgatorium appellatur, in quo justiqui aliquid facis ex hac vita ferunt, instar auri, fornace expurgantur. Supremus limbus dicitur, qui justorum animas continuit omni peccato peccatiqve reliquiis carentium, usqve ad Christi resurrectionem.* Locum autem infantum non baptizatorum & demortuorum domicilium limbum dicunt, quod sicut limbus Latinis extrema pars vestis muliebris sit imos pedes contingens, vel potius fascia extremitatem vestium circum quaque ambiens; sic carcer hic infantum ultimus tartari locus & eidem propinquior, non quidem intra inferni moenia receptus. In hunc descendere infantes non solum gentilium, sed & Judæorum, Mahummedanorum ceterorumqve infidelium, quin & Christianorum omnium, non saltem impiorum, hypocritarum, hæreticorum, sed vere etiam credentium sanctissimorumqve hominum liberos, si baptismi destituti moriantur. Quænam illos poena ibi premat, non inter ipsos convenit. Dissidia Cadmæorum fratrum in Synodo Tridentina hoc nomine exercita recenset *Petrus Suavis Polanus* sive isto nomine tectus *Paulus Sarpus* Servita Theologus *Venetus*, ceu inter eruditos jam constat, in histor. Concil. Trident. p. 201. his verbis: *de poena infantum sine baptismi decedentium Theologis in concil. Trident. congregatis, non satis inter se conveniebat, Dominicanis asserentibus, infantes absqve baptismi ante usum rationis morientes, post resurrectionem in limbo & tenebris, loco subterraneo, sed sine igni permansuros, Franciscanis vero locum iis super terram & in luce asserentibus: nonnullis etiam affirmantibus, philosophia studio & rerum naturalium cognitioni incubituros, & singularem eam voluptatem, qua homines in rebus adinveniendis ingeniosi & solertes animum explere amant, percepturos.* *Catharinus* insuper addebat, à sanctis angelis beatisqve visitatum consolatumqve iri aliqve id genus figmenta in medium asserabant ad risum quam ad stomachum apriora. *Catharini* hujus sententiam amplius probamus ex libr. ejus de statu puerorū sine baptismi decedentiū

c. 2. sect. 42. parvulos dicit cum originali peccato decedentes, non solum carituros omni dolore, tum interno, tum externo, sed etiam beatos ac felices in quodam veluti terrestri paradiso perpetuo vitam acturos, plenos sapientia & virtutibus, sua sorte optime contentos, Deum toto corde diligentes & laudantes angelorum denique consortio & revelationibus saepe fruentes. Quem assensu suo excipit *Alphonsus Salmeron* in Rom. c. 5. disp. 48. sect. 8. *Coronæus* medicus in lib. de baptismo apud *Chamier*. Panstrat. Tom. 3. L. 6. c. 2. sect. 6. *Thomas* quæst. 5. de malo art. 1. 2. 3. paululum severior, ejusmodi infantes æterna morte asserit damnari, ita tamen ut pœnam damni tantum luant nec patiantur dolorem ullum vel internum vel externum. Alii ut *Bonaventura* eos quidem ignis cruciatibus aut vermibus conscientia moribus non obnoxios dicunt, dolore tamen omni interno, quod visione Dei beatifica destituantur, non volunt liberos pronunciare. *Gregorius* autem *Ariminensis* 2. sent. distinct. 33. quæst. 3. & *Job. Driedo* lib. 1. de grat. & libero arbitrio tract. 5. c. 2. parvulos istos utraqve pœna, damni scilicet & sensus cruciari volunt. Adeo est horum fratrum concordia rara! conf. *Jacob. Laurentii* verbi divini in Ecclesia Amstelodamensi olim administri Fabula Papistica Infernalis Tripartita, qua peculiarem commentar. de Limbo puerorum habet. Nos non multum laboramus in denominandis Limbi hujus cruciatibus à parvulis sustinendis, cum nulli libi ejusmodi extare limbum satis cognitum habeamus. Scriptura duo tantum loca post hanc vitam memorat cœlum & gehennam nec purgatorium aut utrumque illum limbum, infantum atque patrum recitat: cumque Christus etiam non pro actuali sed & originali satisfecerit peccato, quod ejus meritum fide sibi applicantes salvi evadunt, de quo in quæst. præced. non opus est, ut ipsi culpam hanc obnegativum baptismi defectum luant.

QV. IV.

An libri sanctorum sancti etiam nascantur?

Affirmant id *Calvini* de grege Doctores, quorum omnium nomine *Massonius* id urget & octo argumentorum classes ad obtinendam hanc sententiam disponit, quæ autem paucis discussa vides in *B. Danhaw. Musngios.* sect. III. art. II. p. 813. conf. *Affelmann.* P. 1. Syntagm. pm. 866. seqq. & in append. de baptismo qv. IV. Manet illud immotum Christi dictum, *Joh. III. 6. quod de carne natum est, caro est,* h. e. peccatorum sordibus coinquinatum adeoque non sanctum dicendum.

05 A 2487

ULB Halle

3

004 545 249

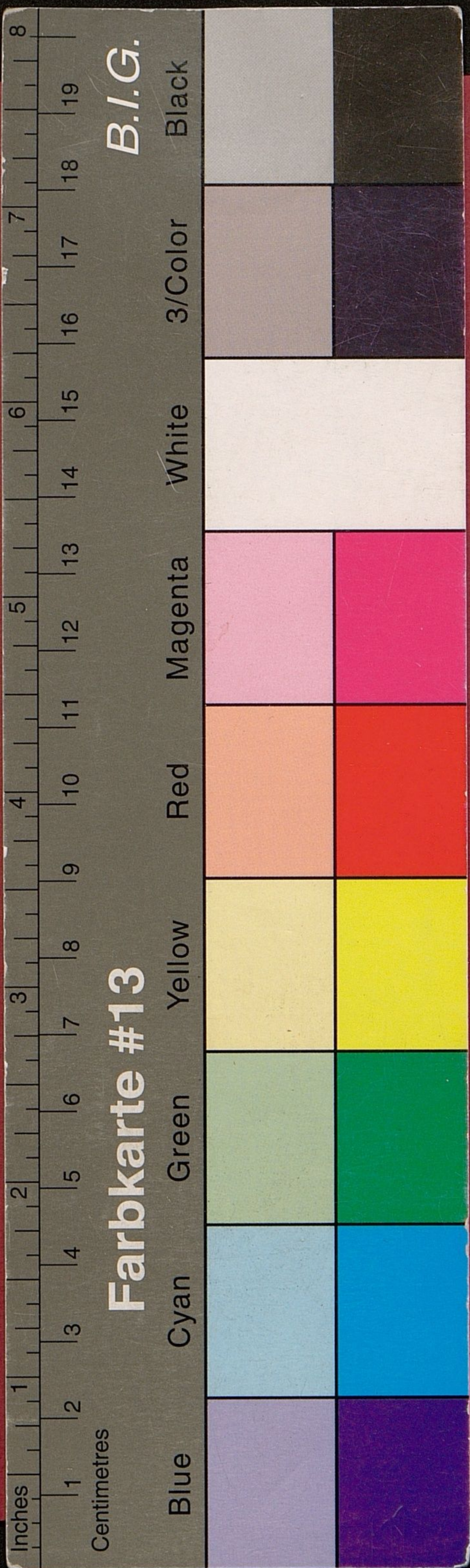

56

1077

Q. B. V.
ECLOGA EVANGELICA
FEST. TRINITATIS

Quam

V. D.

SUB PRÆSIDIO
JO. FRID. MAYERI,
SS. THEOL. D. P. P. ORD.

P. P.
M. DANIEL HEINRICUS SCHACHT,
LUBECENSIS.

d. XII. Junii Ao. cl^o l^o l^o LXXXVI. in Audit. Theol.

WITTENBERGÆ

Imprimebat MATTHÆUS HENCKELIUS, Acad. Typogr.

120.

1

